

Cel mai vechi truc ideologic este cel de a redefini, de a distorsiona sensul cuvintelor. In discursurile politice, jongleriile de acest tip abunda. Cea mai des intalnita este aceea potrivit careia dreptul de vot nu mai este un drept, ci o obligatie. Printre cei care sustin obligativitatea votului se numara nu atat social-democratii, cat mai ales liberalii.

Ca liberalii romani, indiferent de partidul din care fac parte (democrat-liberal sau national liberal) sunt etatisti, nu e nicio noutate. In ultimul timp insa, au aparut in spatiul public intelectuali care reusesc cu un deosebit talent sa denatureze adevarul istoric, printr-o redefinire a liberalismului in termeni non-liberali.

In opinia lor, **menita a "lumina" confuzia ideologica de astazi, "liberalismul" actual este de fapt "neoconservator" si deturbeaza sensul originar al libertatii caracteristic curentului liberal**. Ei sustin ca **libertatea nu este aceea de a alege liber, neconstrans de semeni, intre mai multe alternative, cu conditia de a nu incalca libertatea celorlalti, ci aceea de a alege, indiferent cum (liber sau constrans), intre mai multe alternative oferite de persoane (fizice sau juridice) constranse sa concureze intre ele**

. Cu alte cuvinte, potrivit noilor ideologi "liberali", libertatea mea se bazeaza pe constrangerea celorlalti.

Constrangere efectuata evident de stat, cu orice pret. Chiar cu pretul ineficientei

. Mai important e sa am de ales intre o multime infinita de posibilitati, decat pretul platit pentru aceasta alegere, sustin noii liberali. Pentru ca, spun ei, "daca pentru neoconservatori piata este libera in mod spontan, deci orice interventie asupra pietei este nu doar nenecesara, ci chiar contrara libertatii initiale, pentru liberali piata este in mod spontan nelibera - si de aceea interventia asupra pietei este intotdeauna necesara, pentru a transforma piata respectiva intr-una libera.

Pentru liberali, concurenta nu este un fapt natural. Naturale sunt, dimpotriva, incercarile de eliminare a concurentei"

Si astfel, **liberalismul clasic, inteles ca mostenitor al Iluminismului**, cu accentul sau pe **piata libera a ideilor, pe libertatea constiintei si a opiniilor si cu increderea sa in puterea ratiunii critice de a converge spontan catre un adevar universal, devine non-liberal si neoconservator**

. Nu numai piata ideilor trebuie sa fie constransa (

si in ziua de azi esti aruncat in puscarie pentru ideile exprimate, ca si pe vremea lui Mill,

care denunta condamnarea cu inchisoarea pentru profanarea crestinismului

), ci si cea a produselor si serviciilor. Oare cum ar putea statul sa decida care este numarul optim de producatori de pantofi? N-ar trebui ca toti sa avem dreptul de a produce pantofi, iar statul sa ne sustina in acest sens, prin subventii si reglementari favorabile care sa ne constranga sa concuram "liber"? Ce facem cu industriile in care economiile de scala se manifesta, care sunt mai eficiente, produc mai ieftin si ofera bunuri si servicii la preturi mai reduse cu cat sunt mai integrate pe orizontala si pe verticala?

Nu asteptam ca legea diminuarii profitului sa-si faca efectul, ci le spargem in bucati de dragul concurentei si ii fortam pe consumatori sa achite preturi mai mari numai pentru a indeplini dezideratul noilor liberali de a impune concurenta "deschisa, libera si loiala"?

Daca tocmai reglementarile pe care le impunem favorizeaza organizarea in oligopoluri a respectivelor industrii, care inevitabil vor confisca noii reglementatori "liberali"? Acestea sunt intrebari retorice puse nu de cei care deturnezeaza sensul liberalismului, ci de unul dintre parintii sai,

Adam Smith

.

In realitate, cu **neoconservatorii au mai multe in comun nu liberalii clasici, ci noii "liberali"**

. Solutiile lor sunt

paternalist melioriste, bazate pe aceleasi premise ontologice si epistemologice caracteristice unui neoplatonism strauss-ian evident in ambele (impanat cu hobbes-ianism): omul s-a nascut rau si prost si va ramane in peatera toata viata, asa ca cineva, o elita, va trebui sa "il tina, impotriva vointei sale", intr-o stare de concurenta/cooperare, dupa cum dicteaza interesul public (stabilit de aceeasi elita)

. De aici accentul noilor liberali, ale caror origini ideologice se pot identifica in Statele Unite ale Americii inceputului de secol XX, cand de fapt a avut loc si redefinirea termenului de liberal in sensul de social-democrat, pe importanta spatiului public in detrimentul celui privat.

Sectorul public trebuie sa puna catuse celui privat, pentru ca "omul este rau de la natura, lup pentru oameni"

. Poate ca cel mai bun raspuns dat noilor "liberali", marcati de etatismul contemporan, este avertismentul unuia dintre liberalii clasici moderati ai secolului XIX,

John Stuart Mill

:

"Daca drumurile, caile ferate, bancile, companiile de asigurari, marile societati pe actiuni, universitatile si institutiile de binefacere ar fi, toate, sucursale ale guvernului; daca, în plus, consiliile municipale si comitetele locale, cu tot ceea ce acum depinde de ele, ar deveni departamente ale administratiei centrale; daca angajatii tuturor acestor întreprinderi ar fi numiti si platiti de cîrmuire, astfel ca ar depinde de ea pentru orice pas înainte facut în viata; atunci, cu toata libertatea presei si cu toata competenta populara a adunarii legislative, aceasta tara si oricare alta în situatia ei n-ar mai fi libera decat cu numele. Si raul ar fi cu atat mai mare cu cat masinaria administrativa ar fi construita într-un mod cat mai eficient si mai stiintific - cu cat ar fi

Noii "liberali"

Scris de Florin Rusu
Luni, 12 Martie 2012 14:07

mai abile masurile luate pentru atragerea celor mai îndemanatice maini si a celor mai pricepute minti care sa o puna în miscare ."

Articol aparut in nr 12 al Revistei [Finantistii](#)

{comments on}